KRIMI DEKAMERON 3

ANEB LECHTIVÉ PŘÍPADY Z DOBY NORMALIZACE, KTERÉ SE NIKDY NEDOSTALY PŘED SOUD

JAN KUČERA

Jan KUČERA

KRIMI DEKAMERON 3

aneb lechtivé případy z doby normalizace, které se nikdy nedostaly před soud

KRIMI DEKAMERON 3 2

ÚVOD 4
1. SPARTAKIÁDA ROKU 1975 6
2. OBČANSKÝ PRŮKAZ 9
3. POMOCNÁ STRÁŽ VEŘEJNÉ BEZPEČNOSTI 14
4. VOLHA – POJÍZDNÁ POSTEL 18
5. VÝPOVĚĎ, NEBO ZPOVĚĎ DÍVENKY? 23
6. BIGAMISTA 28
7. PEDOFIL A JEHO ŽENA 31
8. POUTA PRO POMOC I PRO ZLOST 34
9. ŽIVOT, NEBO SMRT? 38
10. MŮŽE ŽENA ZNÁSILNIT MUŽE? 44
11. ČEHO JE MOC, TOHO JE PŘÍLIŠ 48
12. VÁŠNIVÁ ČTENÁŘKA KNIH 51
13. DCERY ČLENŮ PS-VB 55
14. „DUCHÁČEK“ TO ZAŘÍDÍ 60
15. JDE KAŽDÁ CHYBA NAPRAVIT? 63
16. MÁ MUŽ ŠANCI ŘÍCI NE, KDYŽ SI JEJ ZAMILOVANÁ ŽENA VYBERE? 66
17. ZNEUŽITÍ PRAVOMOCI VEŘEJNÉHO ČINITELE 69
18. „KRÁDEŽ“ AUTA ZA NEVĚRU 75
19. PROSTITUCE V SOCIALISTICKÉM STÁTĚ NEEXISTUJE 78
20. BOŽÍ MLÝNY 81
21. TŘI PŘÍPADY S NĚJAKÝM VELKÝM NEJ 89
22. „ČETNÍK ZE SAINT TROPEZ“ A HON NA NUDISTY 93
23. KAMARÁD TAKY RÁD 98
DOSLOV 102
UPOUTÁVKA 103
COPYRIGHT 104

ÚVOD

Byl jsem sám překvapen čtenářským zájmem o mé Krimi DEKAMERONY a to jak o první, tak i o druhý díl. V prodejnosti mých knih se staly nejžádanějšími tituly, a proto jsem se rozhodl těchto deset let mého života ukončit ještě třetím dílem: „Krimi DEKAMERON 3“. Pokud budu v budoucnu pokračovat dále, budou to již případy z mých dalších pracovišť u policie.

Drtivá většina autorů píše ze své fantazie. Já jsem se rozhodl zalovit ve své paměti a psát o reálných případech a událostech, se kterými jsem se v prvních deseti letech své policejní praxe skutečně setkal, a mile mne překvapil čtenářský zájem, který skutečně přičítám tomu, že čtenář cítí, že jsou popisované případy v mých knížkách podle skutečnosti, kterou napsal sám život. Zřejmě se mi povedlo čtenáře zaujmout, a proto knihy získaly takovou oblibu.

Pozorný čtenář těchto tří knih může přímo i mezi řádky sledovat mou kariéru u policie tvrdě brzděnou mým „nesnášenlivým“ šéfem. Až nyní v posledním díle jeho nenávist vysvětlím v povídce „Boží mlýny“.

Když se s odstupem času vracím k těmto deseti letům svého života, kdy jsem zažil nejdelší a nejtvrdší šikanu mé osoby v celém svém životě, tak mě občas zamrazí, přesto na tu dobu rád vzpomínám. Proč? Protože jsem byl mladý, dělal jsem práci, která mne naplňovala, a dívky se mi líbily. To jsou roky, které se nám již v životě nikdy nezopakují a nikdy se nevrátí. Jsou to roky, kdy člověk pořád ještě sní o své budoucnosti. Představuje si jen a jen to nejlepší a je plný očekávání něčeho, co většinou v životě nikdy nepřijde. V těchto popisovaných deseti letech jsem se dvakrát oženil a dvakrát rozvedl se stejnou partnerkou, proto tak často píši, že jsem byl rozvedený.

Projděte se mnou poslední knihu o mých policejních začátcích a veselých i smutných případech, které mne v té tobě provázely životem. Přeji všem čtenářům hezké čtení.

1. SPARTAKIÁDA ROKU 1975

V prvním Krimi DEKAMERONU jsem popisoval Spartakiádu v roce 1980, kdy jsem naše oddělení vedl, ale o pět let dříve, to je v roce 1975, jsme také jednu Spartakiádu na našem oddělení VB zažili. Byla to Spartakiáda vlastně po deseti letech protože „strana a vláda“ dva roky po okupaci v roce 1970 usoudila, že by se Strahov a akce na něm mohl stát celonárodní manifestací proti okupaci ČSSR armádami socialistických států, a tak byl Strahov zrušen a konala se jen okresní a krajská spartakiádní cvičení.

V mých vzpomínkách pochopitelně Spartakiáda roku 1980 zastínila tu z roku 1975, přesto stojí za zmínku. V popisované době bylo v našem obvodě ubytováno skoro dva tisíce žen a dorostenek, které organizátoři ubytovali přednostně na okraje Prahy, aby je „uchránili“ od nájezdů cvičenců i pražských mužů. My jsme řešili drobné krádeže, ztráty dokladů a hlavně pátrání po mladých ženách a dorostenkách, které se někde v centru Prahy

„zapomněly“, a jejich žárliví chlapci a manželé na ně marně čekali před jejich ubytovnami. Opakovaně jsme zachraňovali nejedno manželství či vztah, když jsme pomáhali těmto ženám a dívkám tajně proklouznout na ubytovnu dávno po večerce oknem nebo zadním vchodem.

Dodnes se pamatuji na dvě sestry, které s naší pomocí vklouzly na ubytovnu oknem, a pak šly v nočních košilích vynadat svým žárlivým manželům, kteří vytrvale čekali u hlavních dveří ubytovny. Za dva dny za mnou přišel rozzářený kolega a šeptal mi, že se nás dotyčné sestry rozhodly „odměnit“. Obě byly moc hezké a přibližně v našem věku, ale já byl doma pořád zamilovaný. Jen jsem mávl rukou a prohlásil jsem, že mu tu „svou“ rád přenechám. Tak se i stalo a já mu ještě musel s jeho milostným dobrodružstvím pomáhat. Nemohl jsem se dočkat konce naší pohotovosti, abych byl zase doma u své milované manželky. To jsem ale netušil, že to byl jen začátek spartakiádních zmatků. Na oddělení přišel muž s oznámením, že svou manželku-cvičenku postrádá již tři dny. To už bylo vážné, a tak se rozběhlo pátrání po pohřešované.

Manžel prohlásil, že se z našeho oddělení nehne, dokud ji nenajdeme. Přitom nás jen znervózňoval řečmi, že je jistě mrtvá a nějaký úchylný vrah ji asi zahrabal někde v lese. Nakonec dohnal šéfa k tomu, že objednal psovoda se služebním psem a prohledali okolí ubytovny, ale bez výsledku.

Už jsme se s názorem manžela pohřešované ženy skoro začali ztotožňovat, když ji značně podnapilou přivedl na oddělení cizí muž s taxikářem. Manžel byl naštěstí na nákupu, a tak jsme je zavřeli do kanceláře náčelníka a tam je vyslechli.

Ona rozhodně výslechu schopná nebyla. Muž vypověděl, že se s ní seznámil v bufetu v Praze a odvedl si ji s jejím souhlasem do svého bytu. Když, ale poznal, jak je náruživá, nemohl ji z bytu dostat. Dokonce si vzal v práci dovolenou a tři dny strávili v jeho ložnici. Pak, zcela vyčerpaný, hledal způsob, jak ji vrátit. Nakonec jej napadlo, že ji přiopije a pak ji odveze taxíkem na její ubytovnu.

Ženě ještě nebylo třicet, a i když byla trochu při těle, tak jí to moc slušelo.

Ke všeobecnému údivu ji velitel nechal dospat ve své kanceláři a chlapíka po výslechu pustil domů. Manželovi ji předal střízlivou až druhý den ráno. Snad poprvé a naposledy jsme veliteli, který nás tak šikanoval, snad i trochu záviděli. Jeho 160 cm vysoká postava a kulaté pivní bříško z něj v jeho věku žádného velkého svůdníka nedělaly, ale pod rouškou tmy a s pomocí alkoholu si jen naše fantazie představovala, co se v noci asi mohlo v kanceláři dít.

Druhý den nám manžel pohřešované moc děkoval, a aniž si mohla na Spartakiádě zacvičit, rovnou si ji odvezl domů ke dvěma malým dětem, o které se zatím starala její tchyně. Kde by mne tehdy napadlo, že za deset let bude řádit v Praze „spartakiádní vrah Straka“, a z veselých příběhů kolem Spartakiád bude smutná série vražd a znásilnění.

Musím se přiznat, že ty desítky a snad i stovky líbajících se dvojic a později i milujících se párů v nedaleké oboře mne tak rozněžnily, že jsme s mojí milovanou manželkou za pár dní na venkovské chalupě z lásky počali moji druhou dceru Jarušku. Takže je také tak trošku „spartakiádní dítě“, kterých se v příštím roce narodilo citelně víc jak v jiných letech.

2. OBČANSKÝ PRŮKAZ

Na malých městech, jako bylo naše, jsme vyřizovali žádosti o nové občanky a také je lidem vydávali. Předání občanek deváťákům bylo vlastně jejich první setkání „skoro dospělých občanů“, ale hlavně právně odpovědných osob s policií.

Také, když jsem při předávání občanek k „dětem“ mluvil, vždy jsem jim tento důležitý fakt připomínal. Pokaždé jsme se s kolegy smáli tomu, jak dětsky vypadala většina kluků v tomto věku vedle skoro dospěle vypadajících dívek. Tento rozdíl většina kluků dohnala až na vojně.

Z většiny patnáctiletých dívek byly skoro hotové ženy. Fyzicky určitě, ale duševně měly rozhodně do dospělosti také co dohánět. Když jsem se náhodně novopečených majitelů občanských průkazů zeptal, co jim občanka přinese nejvytouženějšího, chlapci většinou odpovídali, že si budou moci konečně udělat vytoužený řidičák na malý motocykl a jezdit na něm.

Dívky se většinou začervenaly a špitly tak, abych to slyšel jen já: „Můžeme chodit s klukem se vším všudy.“ Ostatní se jen smály, ale bylo vidět, že uvažují všechny podobně. Když jsem občanky předával asi po třetí, tak jsem stiskl ruku dívence, která na mne zpod dlouhých řas upřela tak neskutečně veliké a krásné oči, že jsem jen zamrkal údivem. A tyhle oči a tuto tvář jsem si zapamatoval na celý život.

Asi po roce jsme s kolegou kontrolovali partičku mladých, kteří se „mrouskali“ na lavičkách na autobusové zastávce. Dotyčná dívka se jemně vyvinula z náručí svého chlapce a hrdě mi podala svou ještě pořád novou občanku a zase do mne zabodla ta svá neuvěřitelná kukadla s tajemným a snad i svůdným úsměvem.

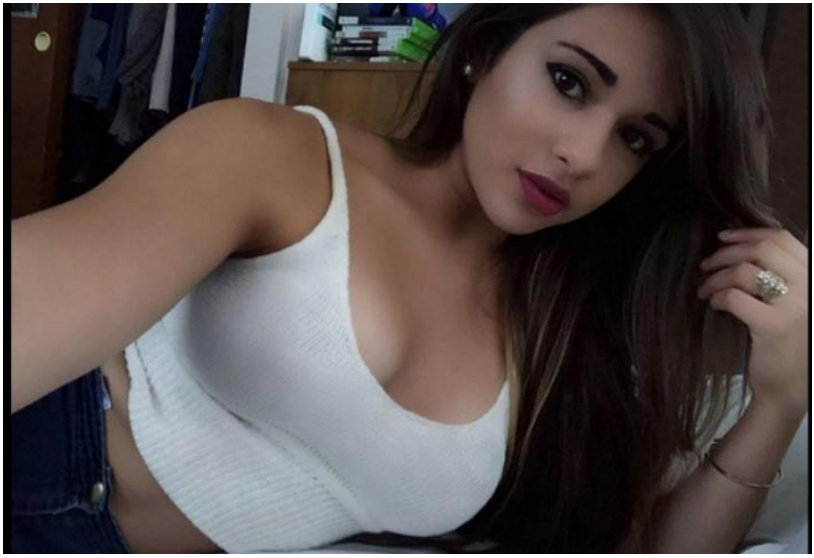
Roky ubíhaly a já prožíval manželskou krizi, která skončila rozvodem. Byl jsem sám a jel jsem na autohlídku po obvodu. Jemně pršelo a já ve tmě uviděl ženskou postavu, jak v tom nečase

jde ve směru mé jízdy. Musel jsem zastavit a ještě jsem kousek couvnul, aby nemusela jít tak daleko.

No a za můj dobrý skutek mne osud patřičně odměnil. Do otevřených dveří ladně nastoupila ona dívka s krásnýma očima, které jsem před časem předával občanku. Když jsem se rozjel, nastalo v autě až trapné ticho a já přemýšlel, na jaké téma mám rozhovor začít. Jediné, co mne v tu chvíli napadlo, byla vzpomínka na předávání občanek.

Začal jsem hovor na toto téma a v tom se dívka na mne otočila a nahlas řekla: „To není možné, oba jsme mysleli na stejnou událost, kdy jsme se poprvé setkali a dotkli se jeden druhého.“ Jen jsem zalapal po dechu a ona pokračovala dál: „Já jsem si tak moc přála, abych se mohla s mojí první láskou setkat, ani netušíš jak.“ Dál jsem lapal po dechu a mlčel jsem, až do chvíle, kdy navázala a začala mluvit, že jsem byl její první platonickou láskou. Pak pokračovala, že si mne pořád nosí ve svém srdci, protože jí kartářka předpověděla, že se její touha naplní, až ona nebude pod dozorem, já budu volný a pomůžu jí s jejím velkým trápením.

V duchu jsem se trochu zaradoval a hned jsem si řekl, jaké může mít mladá a krásná dívka trápení?

To jsem se ale pěkně zmýlil. Když jsem zastavil auto před jejich domem, otočila se na mne a upřela na mne ty své krásné oči a já nevěděl, kam se mám dívat dříve, jestli na její krásně vyšponované džíny, nebo na bílé mokré tričko bez podprsenky, které víc ukazovalo, nežli zahalovalo, anebo do těch jejích hlubokých očí, které korunovaly její mladou tvářičku.

Nakonec mne vysvobodila sama tím, že se mi začala svěřovat se svým trápením. Svého hocha má na vojně někde na Slovensku a od té chvíle, kdy narukoval, se okolo ní začal točit její první partner. S dotyčným se před dvěma lety rozešla. To by nebylo nic mimořádného, kdyby ji nezačal vydírat tím, že když s ním znovu nezačne spát, napíše na Slovensko jejímu chlapci. Ten je ale psychicky labilní a pořád jí píše, že když zjistí, že si našla někoho jiného, tak si něco udělá.

Zapeklitá situace už jen tím, že její nechtěný nápadník byl už ženatý. Dnes bychom to nazvali stalking, ale to slovo jsme v té době neznali a neznal jej ani trestní zákon. Jejího ctitele jsem znal, byl skoro o pět let starší jak ona, a když jsem se tomu podivil, jen tiše řekla, že mi byl ze všech jejích nápadníků nejvíce podobný. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo slíbit, že se o to postarám a pokusím se její problém vyřešit. Jak jsem svůj slib vyslovil, vrhla se mi kolem krku a začala mne líbat.

Byl jsem mladý, bez partnerky a neměl jsem sílu ji odstrčit. Když přestala, jen mi šeptala, že když jí pomohu, moc ráda se mi odmění, čím si jen budu přát.

Co k tomu dodat? Moje fantazie se rozběhla na plné obrátky, jen mne mrzelo, že není volná. Sám jsem si ještě dobře pamatoval, jak jsem byl sám na vojně citově zranitelný. Ale slíbená odměna pro mne v tu chvíli byla příliš lákavá. Vzpomněl jsem si na rady svého zkušeného kolegy a na výslech stalkera jsem se důkladně připravil.

Když dotyčný přišel na oddělení na písemné předvolání, nechal jsem jej nejdříve asi dvacet minut čekat, i když jsem nic na práci neměl. Až potom jsem si jej vzal do své kanceláře a stupňovaně jsem na něj začal dštít oheň a síru, jak jsem na to byl

zvyklý od svého nenávistného šéfa, pro nic a za nic. Asi po deseti minutách mne konečně sám přerušil s tím, že se tedy přiznává a tu odcizenou motorku v pořádku vrátí majiteli.

Sám ji mezitím opravil a vylepšil. Já jsem v duchu jen zalapal po dechu, protože jsem už měsíc měl ve svých deskách spis týkající se odcizené motorky a s případem jsem nedokázal pohnout a můj šéf mne za to opakovaně kritizoval. Hned jsem mu sdělil obvinění z trestného činu krádeže a až po jeho odchodu jsem napsal „Usnesení o zahájení trestního stíhání". Před jeho odchodem jsem mu jako mimochodem ještě řekl, že pokud se ke všemu nechce ještě rozvést, tak ať nechá Jarmilku na pokoji. Jen se usmál a kývl, jako by pochopil, že mi asi leze do zelí.

Já jsem nevěděl, z čeho se mám radovat dříve, zda z objasněné krádeže, či z očekávané odměny? Když si mne velitel pozval za dva dny na kontrolu spisů a chystal se mne zase „seřvat" za nečinnost v případu krádeže motorky, jen mu spadla čelist, když držel v ruce skoro kompletní spis s předávacím protokolem odcizené věci a doznáním pachatele. Ten pocit docela malinkého vítězství nad velitelem byl skoro stejně slastný jako očekávaná odměna.

Moje první foto v policejní uniformě s nejnižší hodností „rotný."

Za pár dní se při mé službě ozval zvonek u dveří a Jarmilka vplula dovnitř. Stačil jsem jen zamknout dveře a zhasnout světlo. Pak jsem se v těch jejích krásných, velkých a hlubokých očích málem „utopil“. Voněla mládím a cítil jsem, jak je mi vděčná. Milování bylo úchvatné, jako bychom snad k sobě skutečně patřili. Ale čas šel dál, ona se za čas vdala a s manželem se odstěhovala z mého služebního obvodu. Ale znáte to: „Stará láska nerezaví.“ Ještě jsme se v průběhu našeho života několikrát setkali.

Vždy to bylo v době, kdy byl jen jeden z nás rozvedený. Proto jsme se v životě míjeli. Když jsme se naposledy sešli, kupodivu oba volní, napadlo mne, zda náš dlouholetý vztah neposvětíme sňatkem. Ale dozvěděl jsem se, že Jarmilka už nemůže mít děti, já po dalším dítěti tak moc toužil, že se naše cesty zase rozešly. Přesto mám na Jarmilku jen ty nejkrásnější vzpomínky, vždyť jsem byl její první platonická láska, která ji s předanou občankou uvedla do života dospívající ženy.

3. POMOCNÁ STRÁŽ VEŘEJNÉ BEZPEČNOSTI

Zkráceně PS-VB byla dobrovolná organizace občanů, kteří zdarma a nezištně pomáhali tehdejší policii v její práci. Moc mne mrzelo, jaký tato organizace po roce 1989 dostala po většině neprávem cejch „práskačů“. Na svou čest mohu prohlásit a nejen já ale stovky a tisíce mých kolegů, že ti skuteční práskači a udavači nejvíce volali po zrušení PS-VB. 99 % všech udání, která jsme dostali, bylo od řadových občanů, a to jedno procento byly vypsané parkovačky na frajery, kterým dnes odebíráme řidičáky na místě. Parkování před garáží, na místě pro invalidy či parkování na zákazu zastavení apod. No a tomu se říkalo „práskání nebo udávání“? Za to jsme jim byli jen vděční!

Již jsem zmiňoval, že v době mého nástupu do přímého výkonu služby v roce 1972 a v dalších letech byl takový nedostatek příslušníků policie, že si vůbec nedokážu výkon naší služby bez příslušníků PS-VB představit. Naopak jsem mezi nimi poznal ty nejcharakternější a nejobětavější chlapy v mém životě, kteří v mnohém strčili do kapsy i nejednoho tehdejšího policistu. Mnozí z nich se stali díky svému charakteru mými životními vzory, přáteli a kamarády.

Ale přišla moje první noční služba. Stávající velitel oddělení mi jen na půl úst řekl: „Jen si počkej na péesáky a oni ti vše ukážou a vysvětlí.“ To že nějaká Pomocná stráž VB existuje, jsem samozřejmě věděl, ale jako absolvent nástupní policejní školy jsem si v duchu myslel, že jsem spolkl všechnu moudrost světa, všemu rozumím nejlépe a co mne nějací pomocníci, a navíc civilisté, mají co učit?

Asi za půl hodiny přijeli dva chlapi v důchodovém věku, představili jsme se navzájem a přišel první šok, když mne požádali o tykání. Já, ucho o čtyřicet let mladší, jsem nakonec souhlasil, ale ta jejich křestní jména mi ze začátku šla z úst nějak těžko. Služební auto bylo v opravě a já jsem nastoupil do už tehdy muzejní Škodovky 1202 jednoho z nich, kterou jsem si ještě pamatoval jako sanitku či policejní auto mého útlého mládí a říkali jsme mu „Nanuk“.

Bylo slyšet i cítit, že auto už má svá nejlepší léta za sebou, ale jelo a to bylo hlavní. Chlapi se mne ptali, co bych od nich potřeboval nejvíce? Já jsem vyhrkl, že vůbec neznám náš služební rajon s desítkami vesnic a byl bych jim moc vděčný, kdyby mi jej ukázali. Mezitím se ale setmělo a po pár hodinách jsem měl dojem, že se v rajonu nikdy nevyznám. Vesnice mi připadaly jedna jako druhá a mezi nimi samá pole a louky.

Pak mne napadla spásná myšlenka, aby mi ukázali hranice našeho rajonu, kam až je to naše a odkud je rajon našich sousedů. Až tady jsem se konečně trochu chytil a získal jsem aspoň rámcovou představu, za co vše budu při své službě odpovídat. Když jsem se chlapům svěřil, že mám v hlavě jen zmatek, mávli zkušeně rukou s tím, že to chce čas, a měli pravdu.

Aby moje první noční nebyla tak fádní, tak když jsme po půlnoci končili, ozvala se z motoru rána a zpod kapoty se vyvalila pára. Hned jsme zastavili, naštěstí v nějaké větší vesnici. Řidič mrknul do motoru a hned věděl, co se stalo, praskla hadice od termostatu, ale náhradní s sebou neměl. Venku teploty pod nulou a na naše oddělení dobrých pět kilometrů. Jen jsem se otřásl při pomyšlení, že to budeme šlapat pěšky. Chlapi se jen smáli a s baterkou začali obcházet ztemnělé domky, až našli ten pravý a začali zvonit.

Z okna vykoukl rozespalý obličej, chlapi se pozdravili a řekli, jaký máme problém. Dotyčný, také člen PS-VB, bez řečí vstal, oblékl se a z garáže přinesl novou hadici. Když viděl, jak jsme zmrzlí, tak ji hned i namontoval. Mezitím nás jeho manželka pozvala na horký čaj s buchtou a já tušil, že jsem se ve svém unáhleném soudu o významu Pomocné stráže VB pro mne neskutečně spletl. No, a potom mi to život a praxe dokázaly za těch více než deset let snad tisíckrát. Po opravě mne pomocníci odvezli skoro v jednu po půlnoci na oddělení a sami jeli domů, protože ráno oba vstávali do práce. Já jel ráno domů, měl jsem volno.

Proto si dodnes myslím, že zrušení PS-VB bylo velkou chybou. Ke své radosti jsem mnoho mladších pomocníků VB později viděl v uniformách Městské policie, ve které mohli uplatnit své zkušenosti. Také se čím dále více ozývají hlasy na obnovení